

Četla jsem příběh.
 Ten příběh se jmenoval,
 „Devátá princezna.“
 9. princezna,
 princezna č. 9.
 Myslím, že měl ten král
 hodně princezen.
 Ta byla číslo 9.
 Uvidíme tedy,
 co dělala.
 Před dávnou dobou
 žila jedna stará žena.
 Ta žena měla
 dospělého syna,
 ale neměla peníze,
 aby se její syn oženil.
 Každou noc sledovala,
 jak její syn spí sám
 a bylo jí ho tak líto.
 Nevěděla, co má dělat,
 šla tedy ven a plakala.
 Jedné noci, plakala tak moc,
 až byla vyčerpaná.
 My Auláčané (Vietnamci)
 pláče do „vyčerpání“,
 je to tak?
 Té noci, plakala
 až do vyčerpání,
 že se opřela o zeď a usnula.
 Během spánku
 se najednou zjevil
 záblesk světla
 skutečně zářivý
 a ona se vylekaná probudila.
 Nevíme,
 jestli se vzbudila nebo snila.
 Viděla starého pána
 s bílými vlasy a vousy,
 v zeleném oblečení,
 v zelených botách,
 jak drží něco zeleného
 a stojí na vrcholu
 chlebovníku.
 Co je to za člověka,
 co stojí na vršku
 chlebovníku?
 Vystrašená, chtěla
 utéct do domu,
 vzbudit svého syna,
 aby ji ochránil.

Byla sama,
 proto měla strach.
 Ten starý muž ale
 gestikuloval rukama a řekl:
 „Ne, ne, neutíkej,
 neboj se.
 Jsem velmi vlídný.“
 Řekl: „Neboj se.
 jsem božské podstaty.
 Víím, že jsi v nouzi
 a nemáš žádné peníze
 pro svého syna, aby se mohl
 oženit, proto jsem sešel dolů,
 abych ti pomohl.
 Zítřka řekni svému synovi,
 aby se držel cesty vpravo,
 stále šel,
 až dokud nedojde
 na vrchol hory, kde jsou
 velké, bílé balvany
 velké jako dům,
 pak uvidí pět víl
 scházet k jezeru u hory,
 aby se vykouply.
 Která se bude vašemu synovi
 líbit, ať jí vezme křídla
 a schová je.“
 Když to dořekl,
 božská bytost zmizela.
 Stará žena byla tak šťastná,
 tak šťastná. Běžela do domu,
 rozdělala oheň,
 vzbudila syna
 a vyprávěla mu celý příběh.
 Uvařila rýži,
 aby syna připravila
 na cestu brzy ráno.
 Za prvního rozbřesku dne,
 s velkým balíkem rýže,
 lahví vody, vyrazil syn
 na cestu vpravo
 a šel po ní.
 Šel přes lesy,
 přecházel přes řeky,
 přelézal jeden kopec
 za druhým, dokonce
 zkontroloval mapu.
 V poledne dalšího dne
 dorazil
 na vrchol hory s velkými,

bílými balvany.
 Tyto bílé balvany
 byly velké jako náš dům.
 Pak se před ním
 objevilo čisté modré jezero,
 jak řekla božská bytost.
 Kolem toho jezera
 rostly voňavé květiny,
 vzácné rostliny, zpěvaví
 ptáci, barevní motýli
 a cestičky plné oblázků,
 které se třpytily jako perly
 a diamanty.
 Mladík uviděl ty
 lesknoucí se sluneční paprsky
 a ucítil jemný vánek.
 Podíval se vzhůru a uviděl
 devět víl slétávajících
 z růžových obláčků
 na pláž u jezera.
 Hned se schoval za keř.
 Víly si sundaly
 křídla, položily je
 na perlové balvany
 a šly se společně koupat
 a skotačit
 do chladného jezera.
 Každá ta víla byla krásná,
 tak zářivá, jako sluneční
 paprsky, ale devátá víla
 byla nejpůvabnější
 a nejněžnější.
 Všichni by chtěli mít
 něžnou ženu.
 Že je krásná, nestačí.
 Kdybyste si vybírali ženu,
 například mezi
 ctnostnou a krásnou,
 kterou byste si hoši vybrali?
 (Krásnou.)
 Raději krásnou?
 Krásnou nebo ctnostnou?
 (Ctnostnou.) Ctnostnou?
 Ctnostná žena
 vydrží déle, že?
 Tady je popsána scenérie.
 Ona je popisovaná,
 že má hladké, černé
 vlasy, které splývají jako
 potůček, její smích

trylkuje jako flétna,
její ústa jsou zářivější
než kvetoucí květina,
její oči září
jako hvězdy na obloze.
Když jste se podívali,
to místo jásavě zářilo.
Kde najdete
takovou krásu?
Byla to víla.
Mladík se hned
vplížil na místo,
kde si víly sušily
svá křídla, vzal
křídla deváté víle
a rychle běžel domů.
Z Nebe se ozvalo
sedmkrát zabubnování.
Nastal jejich čas
návratu do Nebe, tak
si víly nasadily svá křídla
a odletěly.
Devátá víla nemohla
najít svá křídla
a rychle je začala
všude hledat.
Nebeské bubny dál bily
a ona hledala
po pobřeží,
nemohla najít svá křídla.
Pak uviděla nějaké
stopy. Jaké?
Tygří stopy?
(Lidské stopy.)
Lidské stopy.
Proto si pomyslela,
že ty stopy zanechal někdo,
kdo jí vzal křídla.
Hned šla podle těch stop
až do soumraku,
když dorazila k úpatí hory,
kde stopy končily
u malé, osamělé chalupy.
Byla nerozhodná,
přemýšlela,
jestli má pokračovat
nebo jít do chatrče.
Náhle vyběhla
stará žena a řekla:
„Má drahá, už je téměř tma

a cesta je dlouhá
a opuštěná.
Je pro tebe velice
nebezpečné jít sama.
Pojďte dovnitř a odpočiňte si
v mém domě.“
Když viděla, že je ta stará
žena tak laskavá a upřímná,
rozplakala se,
vysvětlila jí svoji situaci,
a následovala
starou ženu dovnitř.
Ta stará žena věděla všechno,
ale předstírala, že neví.
Mladík vyšel ven
a pozdravil ji.
Jeho matka šla vařit rýži,
zatímco on šel
do lesa posbírat
bambus a houby
do polévky, aby pro
ni připravil jídlo.
Když přišla noc,
seděl u ohně,
hrál na mandolínu,
aby ji uspal.
Velmi romantické, že?
Byl chudý,
ale uměl hrát
na mandolínu.
První dny
byla devátá víla úzkostlivá.
Chyběla jí maminka, otec,
příroda v Nebi,
ale díky staré ženě
a mladíkovi,
který se o ni staral,
se cítila lépe.
Postupně začala zapomínat.
Ráno pracovala na farmě.
Večer nosila
domů vodu na vaření.
O půl roku později
se mladík s devátou
vílou oženil.
Půl roku, to je dost rychle.
Manželský pár
spolu žil šťastně,
v harmonii.
Vesničané je srovnávali

s párem hrdliček,
byli tak krásní
ve své práci pilní.
On své ženě nikdy
neřekl křivého slova
a poctivě chodil
do lesa na dříví.
Pak jednou v noci za úplňku
porodila
velmi roztomilého syna.
Celý dům byl útulný
a dokonce šťastnější.
Až jednoho dne,
počasí bylo klidné
ale najednou
se nahromadily černé mraky.
Blesky neustále blýskaly
a rozzlobeně hřměly hromy.
Něco se děje.
Co to může být?
Tak úzkostlivě čekala.
Žena stála se synem
v náručí, když najednou
uviděla boha hromů
přímo před sebou.
Červeno lící
bůh hromů zvedl
své kladivo a řekl:
„Bůh oblohy chce,
aby ses vrátila okamžitě
do Nebe.
Když odmítneš, tvoje tchýně,
manžel i syn zemřou.“
Milovala svého manžela
a syna tolik,
že usedavě plakala,
ale podřídila se,
nechala syna
na matraci, zanechala
tři bambusové misky
svého mléka poblíž
a kadeř svých vlasů
pro svého manžela, pak
následovala boha hromů
zpět do Nebe.
Není to podobné příběhu,
„Pasák buvolů
a nebeská tkadlena“?
Večer se vrátila
matka a mladý muž domů

a uviděli dítě
a kadeř vonících vlasů,
spálené stromy kolem domu,
proto se dovtípili,
že se stalo něco špatného.
Mladík si vyložil
syna na záda,
běžel do lesa
a s tváří k oblakům
plakal devět dní
a devět nocí.
Vesničané ho velice natolik,
že přispěli penězi
i úsilím a požádali
kováře, aby mu vyrobil
železného páva.
Mladý muž
a jeho syn jeli na tom pávovi
přímo do oblak.
Jak to mohlo být tak skvělé?
Podobné jako letadlo,
že? Železný páv.
Letěli přes mnoho
úrovní růžových,
modrých a bílých obláčků
a dorazili na břeh
velké nebeské řeky.
Kvůli silnému větru
a velkým vlnám,
železný páv nemohl
přeletět, proto musel
zůstat otec a syn
na této straně řeky.
Jednoho dne,
spatřil otec a syn
devátou princeznu,
jak pere na druhém břehu
prádlo.
Když syn
uviděl svoji maminku
začal plakat a volal:
„Mami!“
Ti dva se viděli,
ale nemohli se setkat,
oba tedy srdceryvně plakali.
Jeden plakal na jednom
břehu a druhý
na protějším břehu.
Syn také plakal.
Vesničané této

nebeské vesnice litovali
tohoto mladíka,
prosili tedy boha nebes,
aby jim umožnil setkání.
Bůh nebe neposlouchal
a vymlouval se,
že se chystá provdat
devátou princeznu
za jinou nebeskou bytost.
Dokonce i tam
nahore je diskriminace.
Je tam zřejmá selekce.
Není to tak,
že se milujete
a můžete se vzít.
Jen nebeská bytost se může
oženit s nebeskou
princeznou. Vesničané
se stále přimlouvali a
bůh nebe nakonec nařídil,
že pokud ten mladík
splní tři věci, které
bůh nebe požaduje,
bude se moci
setkat s devátou vílou.
Zaprvé, musel posbírat
všechny sezam z pole
po délce letu
ptáka, dokud nebudou
jeho křídla unavená.
Zadruhé, musel sníst
všechny zralé plody
z lánů čili papriček.
Můj Bože.
Zatřetí, musel
postavit dům z perel
uprostřed
nebeské řeky.
Mladík okamžitě
souhlasil.
Postavit dům je snadné.
Posbírat sezamová semena
je možné.
Sníst čili papričky,
jak je jíst?
Celý lán čili papriček,
nejen jednu nebo dvě.
Jedl někdo
čili papričky?
Ty „hubené“ čili papričky?

Zkoušeli jste je? Ne.
On ale souhlasil.